

BRANDON SANDERSON

SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

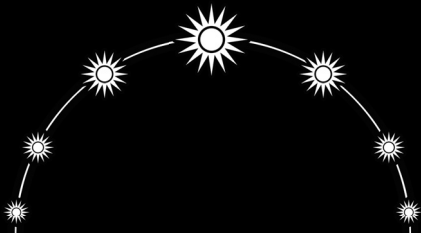
PALADIN POCKET
FANTASY

BRANDON SANDERSON

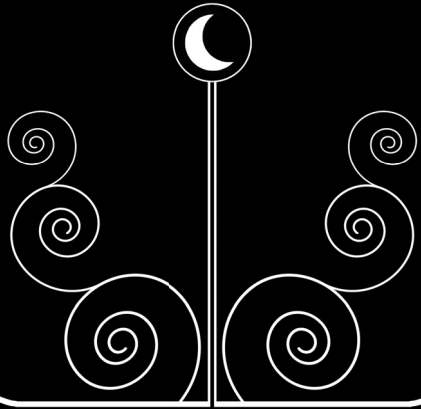
SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

 PALADIN

**SUFLETUL
ÎMPĂRATULUI**

„În paginile acestei cărți, Sanderson se dovedește a fi un scriitor excepțional de talentat... *Sufletul împăratului* este unul dintre acele rare exemple de *high fantasy* care dă impresia de prospețime și este impregnat de un sentiment al miraculosului.“

Fantasy & Science Fiction

„Sanderson, autorul unor titluri de mare succes precum *Născuți din ceață* sau *Calea Regilor*, își situează nuvela în aceeași lume în care se desfășoară *Elantris*, unul dintre romanele sale anterioare, de care este însă complet independentă. Fanii genului *fantasy* vor adora nu doar povestea convingătoare, ci și decorul magic original.“

Library Journal

„Sanderson va fi mereu menționat printre cei mai buni scriitori de *fantasy* ai acestei generații.“

Fantasy Faction

„Sanderson se pricepe de minune să țeseă istorii *fantasy* pline de personaje memorabile, decoruri precis conturate, puteri magice speciale și intrigi de mare întindere.“

Black Gate

„Sanderson este un mânuitor abil al procedeeleor genului *fantasy*.“

Sci Fi Wire

„Brandon Sanderson a creat cu adevărat o lume originală a magiei și acțiunii și, cu rigoarea celor mai buni scriitori de science-fiction, i-a conferit realitate la fiecare nivel.“

Orson Scott Card, autorul romanului
Jocul lui Ender

*Pentru Lucie Tuan și Sherry Wang,
care mi-au fost surse de inspirație*

Prolog

Gaotona își trecu degetele peste pânza groasă, inspectând una dintre cele mai mărețe capodopere pe care le văzuse vreodată. Din nefericire, era o minciună.

— Femeia este un pericol, se auziră niște voci scrâșnite, din spatele lui. Ce face ea este o monstruozitate.

Gaotona înclină pânza în lumina roșiatică a căminului, strângându-și pleoapele. La bătrânețe, ochii nu îl mai ajuțau ca altădată. „Ce precizie“, își spuse el, inspectând trăsăturile de penel și pipăind straturile de uleiuri groase. „Întocmai ca originalul.“

Nu și-ar fi dat niciodată seama de greșeli de unul singur: un boboc ușor deplasat, luna, o idee prea jos pe cer. Experții lor avuseseră nevoie de zile întregi de examinare detaliată pentru a identifica erorile.

— Este unul dintre cei mai buni Falsificatori.

Vocile aparțineau celorlalți arbitri, colegi ai lui Gaotona, cei mai importanți burocați ai imperiului.

— Are o reputație cât imperiul. Trebuie să o executăm, ca exemplu.

— Nu.

Frava, conducătoarea arbitrilor, avea o voce ascuțită, nazală.

— Este o unealtă de mare valoare. Femeia asta ne poate salva. Trebuie să ne folosim de ea.

„De ce?” se întrebă iar Gaotona. „De ce un om capabil de o asemenea măiestrie ar lua calea falsului? De ce să nu creeze picturi originale, să fie o artistă adevărată? Trebuie să înțeleg!”

— Da, continuă Frava, femeia este o hoată și practică o artă intolerabilă. Dar eu o pot controla, iar cu ajutorul talentelor sale putem ieși din situația neplăcută în care ne aflăm.

Ceilalți murmurară obiecții îngrijorate. Femeia despre care discutau, Wan ShaiLu, era mai mult decât o simplă escroacă. Mult mai mult decât atât. Putea schimba însăși natura realității, ceea ce ridica o altă întrebare. De ce s-ar fi obosit să învețe să picteze? Arta obișnuită nu era trivială în comparație cu talentele sale mistice?

Atât de multe întrebări! Gaotona își ridică privirea, din locul pe care-l ocupa lângă cămin. Ceilalți se adunaseră, conspirativ, în jurul mesei de lucru a Fravei. Veșmintele lor lungi și colorate luceau în lumina focului.

— Eu sunt de acord cu Frava, spuse Gaotona.

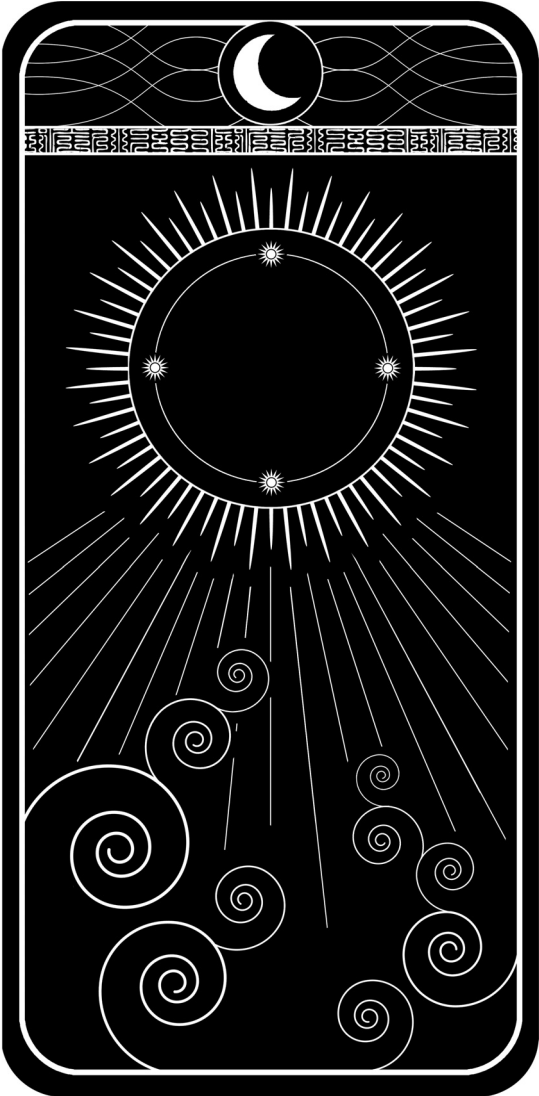
Ceilalți se uitară în direcția lui. Figurile lor încrunțate indicau că puțin le păsa de părerea lui, însă posturile adoptate de ei spuneau o poveste diferită. Respectul pentru el era îngropat adânc, dar nu era uitat.

— Trimateți după Falsificatoare, spuse Gaotona ridicându-se. Aș vrea să aud ce are de zis. Bănuiesc că va fi mai dificil de controlat decât pretinde Frava, însă nu avem de ales. Fie ne folosim de abilitățile acestei femei, fie renunțăm la controlul asupra imperiului.

Murmurele încetară. Câți ani trecuseră de când Frava și Gaotona căzuseră de acord asupra unui fapt neînsemnat, ca să nu mai vorbim de unul atât de contradictoriu cum era folosirea Falsificatoarei?

Unul câte unul, ceilalți arbitri încuviințară.

— Fie, spuse Frava încet.

Ziua a doua

Shai apăsă cu unghia unul dintre blocurile de piatră ale celulei. Piatra se mișcă ușor. Praful i se scurse printre degete. Era calcar, un material straniu pentru un zid de închisoare, însă nu întregul zid era făcut din calcar, ci doar fâșia aceea care traversa blocul.

Zâmbi. Calcar. Ar fi putut scăpa cu ușurință din vedere fâșia aceea, dar în cazul ăsta, dacă nu se înșela, identificase cele patruzeci și patru de feluri de piatră din zidul puțului circular care-i servea drept celulă. Shai îngenunche lângă pat și folosi o furculiță. Îi îndoise toți dinții, cu excepția unuia. Își scrijeli însemnările în lemnul unuia dintre picioarele patului. Fără ochelari, fu nevoită să se încrunte ca să vadă ce scria.

Pentru a falsifica un lucru, trebuia să cunoști trecutul și natura acelui lucru. Era aproape gata. Însă mulțumirea i se spulberă imediat când remarcă, sub flacăra îndoielnică a lumânării, un alt rând de marcaje pe piciorul patului. Erau semnele care țineau socoteala zilelor sale de captivitate.

„Atât de puțin timp...” își spuse ea.

Dacă ținuse bine socoteala, mai rămăsese doar o zi până la data când îi fusese stabilită execuția publică.

Avea nervii întinși asemenea coardelor unui instrument. O singură zi. Atât îi mai rămăsese ca să creeze o

amprentă a sufletului și să evadeze. Dar nu avea o piatră a sufletului, ci doar o bucată de lemn, iar singura ei unca de cioplit era o furculiță.

Avea să fie inimaginabil de greu. Asta era și ideea. Celula fusese construită pentru cineva ca ea, din pietre cu multe vine de piatră diferite, ca să le facă dificil de falsificat. Proveneau din cariere diferite și aveau povești unice. Știind atât de puține lucruri, falsificarea lor era aproape imposibilă. Și chiar dacă transforma piatra, probabil că mai exista un alt truc care s-o oprească.

„Pe toate nopțile!“ În ce încurcătură intrase!

Odată însemnările terminate, se trezi privind-și furculița îndoită. Începuse să sculpeze mânerul de lemn după ce îndepărtase porțiunea de metal, ca pe o amprentă grosieră a sufletului.

„Așa n-ai să scapi, Shai“, își spuse ea. „Caută altă metodă.“

Așteptase timp de șase zile, căutând o altă cale de scăpare. Gardieni de care să se folosească, o persoană pe care s-o poată mitui, un indiciu despre natura celulei. Până acum, nimic nu...

Depart, deasupra, ușile temniței se deschiseră. Shai sări în picioare, vârand mânerul furculiței în haine, la spate. Îi grăbeau oare execuția?

Auzi zgomotul unor ghetete grele coborând scările care duceau în temniță și se încruntă la nou-veniții care apăruseră deasupra celulei. Patru erau gardieni, însoțind un bărbat cu trăsături și degete prelungi. Era un grand, din rasa care conducea imperiul. Roba cu albastru și verde indica un funcționar minor, care trecuse testele necesare spre a intra în serviciul civil, însă nu se ridicase în rândurile superiorilor.

Shai așteptă, încordată.